

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA

SZATMÁRNÉMETI, 2006. NAGYBÖJT

NAGYBÖJT MEGTÉRÉS A SZERETETRE!

Ebben az esztendőben is a hagyományhoz híven XVI. Benedek pápa nagyböjti üzenetben szolt a Krisztus-hívókhöz. Ebből szeretnék most idézni:

„Legyenek ezek az elmélkedés és az intenzív imádság napjai, amelyekben engedjük, hogy Isten Igéje vezessen minket; osszuk meg őszintén a testvéreinkkel azokat az ajándékokat, amelyeket kaptunk; s figyeljünk a szegények és magukra hagyottak szükségleteire.”

A nagyböjt útja így lehetővé teszi számukra, hogy „új szemmel” tekintsünk testvéreinkre és szükségleteikre, ezért alkalmas idő, hogy megtérjünk a szeretetre, a legszegényebbek felé. Aki az igazságot hallgatja, szükségszerűen megnyílik a szegények iránti szeretetre.

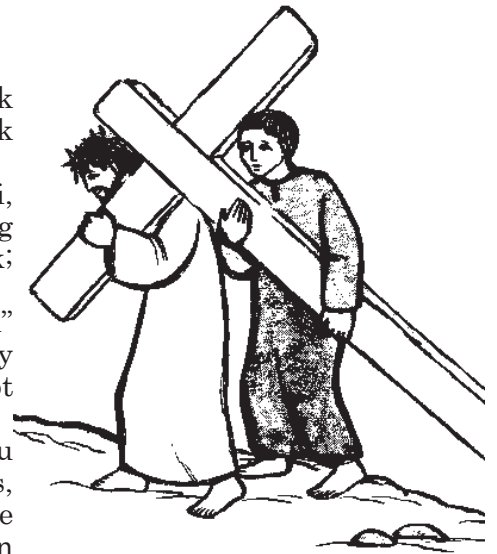
Hamvazószerda liturgiájának gyönyörű mozzanata a hamu megáldása és az azt követő hamvazás. Az elindulás, a rajt izgalmas, feszültségekkel és elvárásokkal teli pillanata. Most, amikor kézbe veszed plébániai értesítőnket, kedves Testvér, ne feledd a negyven napból közel húsz már eltelt. Ne feledd, útban vagy Húsvét mélységes misztériuma felé.

Mi a célja és értelme a negyven napos nagyböjti várakozásnak, készülletnek? Mindenképpen aktív idő kell hogy legyen számunkra, amikor tisztuló kezeinkbe értékeket helyezünk. Az elmélkedés és intenzív imádság napjai, amikor engedjük, hogy Isten Igéje vezessen minket. Egyházmegyénkben két éven keresztül különös tiszteletben fordulunk Isten Igéje felé. Éppen ezért nagyszerű alkalom és lehetőség most számomra, hogy nagyböjt napjaiban rendszeresen olvassam és meghalljam Isten szavát. S az olvasás és megértés feltétele az elmélkedésnek, a további cselekvésnek. Nyilván ehhez tudnom kell elcsendesedni, mert az engem körülvevő csendtől sokszor félek és menekülök is.

Egyik nagyszerű imádságunk a keresztúti imádság. Csak nagyon halkán és tiszteletben kérdezek, hányszor teszed magad szabaddá, hogy eljöhess, s ha itt vagy, akkor bekapcsolódj ezekbe az elmélkedésekbe? Ehhez azonban ott kell hagynod vasárnap délután kényelmedet, tévés műsoraidat.

El kell jönnöd, szívedet pedig készségekké és nyitottá kell tenned. Nem egyszerű feladat, de nem lehetetlen.

Második feladatunk: megosztani testvéreinkkel azokat a kincseket, amelyeket kaptunk. Keresztény önbizalmunk alapja, hogy mindannyian értékek letéteményesei és hordozói vagyunk. Mindenki kivétel nélkül! Te is, én is! Gyakorta félelemben és kishitűségben éljük meg mindennapjainkat. Krisztusi szolidaritásunk jegyében itt a Merk Mihály teremben 16 millió lejt gyűjtöttünk a dévai árva gyermekek számára február 26-án. Ugyancsak ebben a szellemben március 26-án pedig közös nagyböjti ebédünk lesz, s az összegből, ami majd összegyűl, szeretet-csomagokat fogunk készíteni. Nem én egyedül. Hanem mi, együtt! Legyen egészséges önbizalmod, bízzál magadban! Képes vagy megosztani testvéreiddel a kincseket, amiket kaptál. Képes vagy figyelni a szegények és magukra hagyottak szükségleteire. Igazi megtérés ez a szeretetre! Mélységes kegyelmi pillanatok, amikor felfedezzük a bennünk rejtőzködő kincseket és szabad utat biztosítunk számukra. Áldott Nagyböjti készüllet!

mtibor

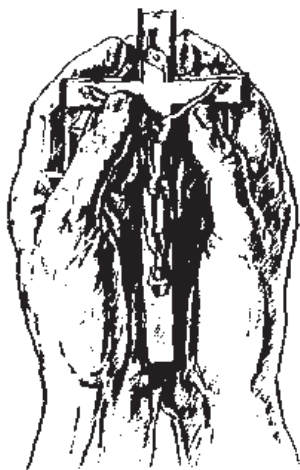
N A G Y B Ö J T I G O N D O L A T O K

Nagyböjt van. Urunk szenvedésére és kínos kereszthalálára emlékezünk, elkísérjük őt a kereszttúton. Földi értelemmel felfoghatatlan az ő szenvedése.

Az ő Golgotája egyszeri és megismételhetetlen, szeretet-áldozat volt. Az emberi logika képtelen felfogni Isten határtalan szeretetét. Ő rendezi minden pillanatunkat, s ott van, hogy kézenfogva vezessen az akadályokon keresztül.

Jézus az Olajfák hegyére megy, hogy erőt gyűjtsön, vért izzadva imádkozik és kéri a mennyei Atyát: „Atyám, ha akarod, kerüljön el ez a kehely! De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied!” (Lk 22, 42)

Jézus elfogatása, elítélése, megkínzása és keresztre feszítése hívei szívét is félelemmel töltötte el, megrendült a hitük Jézus hatalmában, csalódtak elképzeléseikben. Mindenki elhagyta, még legkedvesebb barátai is; a kínzások láttán nem volt erejük és bátorságuk kitartani és követni őt.

Ó, Jézusunk, add nekünk a Te erődöt, hogy mindig szeretettel vállalhassuk földi életünk gyötrelmeit, minden erőnkkel csatlakozzunk fájdalmaidhoz, vezeklésidhez és könnyeidhez, hogy legyen erőnk elszakadni a bűntől, mint halálküzdemednek és kereszthaláloknak egyedüli okától.

Ima

Uram! Hányszor mentél a Gecsemánéra,
az olajfák közé imádkozni?
Isten Fiának imáját felfogni sem tudom,
az olajfák értették vajon,
hogy lombjuk alá ment az Úr térdet hajtani,
érted s értem imádkozni?
Én hova meneküljek, Uram,
hús forrást keresni, éltető vizet?
Tőlem messze van a Gecsemáné,
oda sehogy sem juthatok el.
De Jézus elvégezte abban a kertben,
hogy Szentlelke által nekem is van hova mennem,
ahol imámat Jézus meghallgatja,
Ő kínál éltető vizet,
Ő érzi szívem minden rezdülését, nesztét.
Könnyeimet tömlőbe szedi,
szívem, lelkem teljesen hódolj hát Neki! Ámen

Jurka Margit

A nagyböjti szent időben a szenvedő Jézusra emlékezünk, aki kereszthalálával megszerezte nekünk az örök üdvösséget. „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte” (Jn 3, 16) A jó hírre, amit az Istentől hozott és a földön jártában az embereknek elmondott, a szemek felragyogtak, a szívek örömmel teltek el. Álmétkodtak csodatettein és tanításán.

Virágvasárnap a szent városban a „búcsús-tömeg” pálmaágakkal, virágokkal fogadta. Sokan levették felsőruháikat és lábai elé terítették, úgy fogadták, mint egy királyt.

Néhány nap múlva töviskoronát fontak és keresztest ácsoltak számára. Megváltásunkért, üdvösségünkért Krisztus vállalta a kínos kereszthalált. Mi is bűnösök vagyunk, a mi bűneink is súlyosbították Krisztus kereszttjét. Ez az idő alkalmas arra, hogy bűneinket megbánva mérítsünk a kegyelem forrásából.

Közöttünk is voltak, akik elfordultak Istentől, mondván: Isten a mai embernek nem való. Ha a szülők nem tisztelték Istent, a gyermekek sem tartották kötelességüknek, hogy szüleiket tiszteljék. Sokan kijátszották a törvényeket, mondván: becsületes úton nem lehet boldogulni. Minél kevesebben jártak a templomba, annál többen a kocsmába. Minél kevesebbet imádkoztak, annál többet káromkodtak. Az ilyen példák az ifjúságot az erkölcstelenség útjára terelték. Így szaporodik a bűn, a gonoszság, mert *a lejtőn nincs megállás, különösen, ha nagyon meredek.* Ennek nyomán egyre több az elkeseredés, a szenvedés.

A napokban egy riportra lettem figyelmes. A riportalany egy idegsebész volt, aki bevallotta, hogy kezdő orvosként sokat káromkodott, ő egy káromkodós orvos volt. Egy műtét alkalmával nem remélt eredményt, nem bízott a műtét sikerében, sőt, az volt a meggyőződése, hogy a beteg meghal. Műtét közben az orvos olyat tett –nem tudatosan–, amit addig soha. A beteg megmaradt. Más műtétéknél is jó lett volna ezt tenni, de ő semmire sem emlékezett. Attól kezdve soha nem káromkodott, hívó ember lett. Nem kezd napot szentmise nélkül és nem kezd műtétet ima nélkül.

Ma már népes családapa. Felesége és gyermekei többször imádkoznak kalákában a kórházban szenvedő betegekért, mert az apuka mindig aggódik valamelyik súlyos betegért.

Otthonuk egyszerű, nincs benne semmi extra, de annál több a szeretet és az odafigyelés, amit pénzen megvásárolni nem lehet.

Most van a kellő idő, a bűnbánat, a lelki megtisztulás, a megtérés ideje.

Ilyenkor jelentkezik Isten és elhangzik a megváltó szó: „Megbocsáttatnak bűneid!”

Takács Julianna

„ Í M E , M O S T V A N A K E L L Ő I D Ő ”

Ebben a nagybőjti időben különösen is, keresem a csendet, amikor helyre rakhatom az időközben felgyűlt és helyre nem tett „lelki” dolgaimat. Néha a másokkal való találkozás világít rá ezekre; segít abban, hogy értékes, maradandó gondolatok szülessenek bennem.

„Ha bűneitek a földről az égig érnek is, ha pirosabbak a skarlátnál, és feketébbek a kecskeszőrből készült takarónál, de egész szívvel hozzám megtértek, és mondjátok: Atyánk, akkor mint szent népemet hallgatlak meg benneteket” (vö. Oz 14, 2; Iz 1, 18)

Egy kics csoportos beszélgetésen egy hatvan év körüli asszony sugárzó arccal meséli el, hogy öt évvel ezelőtt lépett be Isten az életébe, és az unokáival együtt lett elsőáldozó és bérmálkozó, és hogy azóta mennyi öröm és béke van az életében, a Szűzanyának köszönheti hogy a katolikus vallásban megtalálta a hitét. Egyszerű szavai bennünk, hallgatókban is fényt és örömet gyújtottak.

Más, még melegebb szavakkal beszél a plébánosáról, akit a lelkek megmentőjének tart, mert azon nyomban útra kell, ha beteghez hívják és keresi a „rászoruló” lelkeket. Miért tűnt ez fel nekem? Azért, mert jól esik rácsodálkozni arra, hogy időnként lehetünk a jóhír örömteli tanúi is. Sokszor nem az a jellemző, hogy azt osztjuk meg egymással, hogy Isten milyen jót tett az életünkben, hanem, hogy sok minden nem úgy alakul körülöttünk, ahogy mi szeretnénk. Másoknak a hibáit is hamarabb észrevesszük, minthogy tudatosítsuk a benne rejlő értéket és jót.

A saját elképzeléseimről nehéz lemondani, de ha nyitott szemmel és szívvel járok, akkor sokszor rádöbbenek, hogy milyen sok mindenért tartozom hálával és köszönettel. Váradon voltam nemrég, és egy ismerősöm meghívott ebédre. Egy szegényebben öltözött gyerek bejött a vendéglőbe, és elkérte és mohón megette a maradékot, amit mi meghagytunk. Ő ennyivel is beérte... A nagybőjti időszakról olvastam, hogy fel lehet

Erdekes történet terjed az elektronikus levelek világában. Vasárnap van. Az egyik városi templomban sok száz ember gyűl össze szentmisére. A mise kellős közepén két feketeruhás, álarcos, gépfegyveres ember ront be a templomba. Ezt kiáltják: „Aki hajlandó ebben a pillanatban életét adni Krisztusért, maradjon a templomban! A többiek elmehetnek.” Legtöbben elrohannak, egy tucat ember marad a kiürült templomban. Erre az egyik ismeretlen leveszi álarcát és így szól: „Tisztelendő Úr, a képmutatók távoztak, folytathatja a szentmisét!” Nem vitás, valóban hatásos kis próba lenne, de Jézus nem a hiábavaló halált várja el tőlünk, véleménye azonban félreérthetetlen: „Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja barátaiért” (Jn 15, 13).

A nagybőjt kezdetén meg kell halnunk, de nem hiábavaló célokért, nem önfittogató mutatványként. A földi élet ránk leselkedő veszélyeinek kell meghalunk, a bűnnek, az ostoba csábításnak, a hazug csalogatásnak. Meg kell térnünk, arccal a fény felé kell fordulnunk, hogy megérezzük: a fényben jobb az élet, mint a sötétben. Krisztus világosságában kell járnunk. Nevetségesen egyszerűnek hangzik az erkölcs legfőbb törvénye: „Tedd a jót és kerüld a rosszat!”, s mégis, ez a legjobb út. Talán ez az egy közös vonása van a szeretet útjának és a bűn útjának: minél jobban benne él az ember, annál nehezebb elszakadni tőle. Ezért jó ez a törvény. A szeretet parancsát teljesítve szinte maguktól oldódnak meg a gondok, a bűn távozik, mert két ilyen dudás nem fér meg egy csárdában.

Jézus kérése: egész szívvel! Nem félig-meddig, hanem teljesen és határozottan, nem csak akkor, ha az érdek úgy kívánja, hanem akkor is, ha fáradtságba kerül, vagy nehézségekbe ütközik.

is adhatom!”-ig. Élethossziglan szóló kihívás és próba: "Sok 'meghalásra' és 'feltámadásra' van szükség az életünkben, mire szívünk eljut az önzéstől a Szeretetig." (Jean Vanier)

Az evangéliumi felhívás, hogy mindennap tagadjuk meg magunkat, hordozzuk keresztünket és úgy kövessük Jézust, „kemény beszéd”. Lemondások, áldozatok árán néha sikerül, de még ezen túl is lépni: nagy feladat. Pedig Jézus életében sem a kereszté volt az utolsó szó, hanem a feltámadásé. Én azt hiszem, csak az tud mindennap örömteli tanúságtevő életet élni, aki ide is elkíséri Jézust. És akkor már nem a panasz, nem a harag, nem a mellőzés, a kudarc, a keserűség, a fájdalom az, ami betölt, hanem az ezeken átsegítő isteni kegyelem. Ha van élő hitem és reményem, nem egyedül hordozom a keresztemet, hanem a velem sorsközösséget vállalt Jézussal. Ezt nem szabad elfelejtenem!!!

S hogy miért a testi halál jele is a hamu? Mert sok bűnünk testi bűn, világunk pedig erről elfeledkezik, s azt hirdeti: mindent adj meg a testednek, legyen az életed középpontja! Könnyű ezt elhinni, hiszen testben élünk mindannyian. Mégsem halljuk soha az evangéliumban, hogy: kényeztesd a testedet, mert megérdemled. Sokkal inkább halljuk azt: „Ha kezed vagy lábad botrányt okoz, vágd le és dobd el! Jobb csonkán vagy sántán bemenned az életre, mint két kézzel, két lábbal az örök tűzre kerülnöd.” (Mt 18, 8)

Bőven van hát tennivalónk az idén is, de aggodalomra nincs okunk. Kitűnő támogatónk van ezen az úton: „Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek.” (Mt 6, 8)

Aranyosi-Vitéz Gellért

Simai
Éva

„Drága jó testvéreim! Azért jöttem most ide hozzátok, hogy örömet hozzak, boldogságot, békét. De aki az este hallgatta a beszédemet, az fejszóválva mondhatta, amikor ment hazafelé:

–Hej, tisztelendő úr, hol van az a boldogság? Könnyű a szószekekről boldogságról beszélni! De csak lenne az én helyzetemben, tudna vajon mosolyogni? Tudna vajon dalolni? Tudna vajon a boldogságról álmódogni? Mikor? Aztán legyint az ember. Nekem csak nyomor jutott, nekem csak szerencsétlenség jutott, nekem egyik csapás a másik után. Nincs örömöm se a lányomban, se a fiamban. Nincs örömöm se a férjemben, nincs örömöm se önmagamban. Hej, de sok ember –tudom én– hej, de sok ember ment haza az este magában mondvá.

–Hát igen! Szép ez a szószeke, szép ez a pap szájából... az ÖRÖM... a BOLDOGSÁG... S úgy legyünk őszinték, az élet nagyon csúnya. Az élet nagyon

kevés örömet és nagyon kevés boldogságot rejteget, és sok könnyet és szenvedést. Én mindezt tudtam, éppen ezért az este csak megcsillantottam a fényt, amit hoztam nektek. És ma erről akarok beszélni. Meg akarom mondani nektek: Én nem azért jöttem, mert boldogok vagytok, hanem azért jöttem, hogy boldogok legyetek. Én nem azért jöttem, hogy a ti boldogságotokat elvegyem, hanem hogy a boldogságot megadjam nektek és felemeljelek titeket.

arra, hogy: Ember! Ha tudod, ha boldog. Mert igaz, ember van, igaz, az életben, de ha

**„A sátán mindenkit megpróbál,
de ha boldog akarsz lenni,
harcolj boldogságodért.”**

Megtanítalak titeket Ha vigyázol, Ember! ismered, ma is lehetsz sok szerencsétlen sok nyomorúság van vigyázol, ma is lehetsz

boldog... Mert Isten minden embert boldognak teremtett. Ez törvény. Isten minden embert boldognak akar látni. Isten a mennyországot akarja itt a földön is. Viszont boldogságunknak első és legnagyobb ellensége a sátán, az ördög. Ő csak azt nézi, kit tudjon megmarni, csak azt nézi, kit tudjon lehúzni, mert ő akkor boldog, ha te sírsz, akkor boldog, ha te nyomorult vagy, akkor szerencsés, ha te szerencsétlen vagy. És nem nyugszik. Neki minden lélek érték, minden lélekért külön megharcol, nem egyszer, nem is kétszer. Testvérem! A sátán mindenkit megkísért. De ha boldog akarsz lenni, küzdjél. A sátán mindenkit megpróbál, de ha boldog akarsz lenni, harcolj boldogságodért.

Aztán a boldogságunknak másik nagy ellensége a világ. A modern élet. A mai életnek ezer gonoszsága, vagy mondjam úgy, röviden, magyarul: AZ EMBER. Mert sajnos a valóság ez, hogy vannak emberek, akiknek örömük, boldogságuk az, ha tönkretesznek másokat.

Szörnyű valóság: emberek, akik másokat lehúznak a mélybe, emberek, akik másokat elindítanak a züllés útján, emberek, akik nem is emberek – ördögök; emberbőrbe bújt ördögök.

Elnézem sokszor azokat hittanórán. Körülállnak, olyan boldogan hallgatják tanításomat, tőlük: –Aztán meddig fogják elnézem azokat a gyermekeket, nálunk a templomban: –Aztán,

**„Nézz utána,
hol csatangol éjszaka
12 órakor!”**

Nézem azokat a tiszta szemű lányokat: –Tiszta leszel? Mindig? Aztán lehunyom a szememet. Oh, Istenem! 5 év múlva mi lesz, 10 év múlva mi lesz? Minden fiú így indult. Minden lány így indult. Minden gyermeknek csillogott a szeme a karácsonyfa tövében. Minden gyermek az elsőáldozáskor: Ellene mondok, mindörökre! Aztán mi lett? Hány fiú az oltárnál kezdte, és a korcsmába fejezte. Hány lány díszítette az oltárt, liliomot tartott a kezében, de már nem állhatott az oltárhoz menyasszonyi fátyollal. Hány fiú becsülettel, tiszta szemmel sugározta – én férfi leszek, ember leszek, becsület leszek, jellem leszek. Aztán elbukott. Hát miért? Mert jött egy cimbor. Mert jött egy idézőjelbe tett barát. Mert jött egy sátán-küldött s kezét fogott velem, én elengedtem Krisztus kezét. Kezet fogott velem, a leánnyal, és én elengedtem a Szeplőtelen Szűznek kezét. Kezet fogott

a gyermekeket, akiket tanítok szeretettel simulnak oda hozzám, szemükben csillog a hit. Kérdezem szeretni az Istent? Mindig? Úgy akik énekelnek, muzsikálnak ha nagy leszel, akkor is? Mindig?

velem és én elengedtem a becsületnek, jellemnek a kezét és elindultam azon az úton, amely levitt a mélybe.

Testvéreim, vigyázatok, vigyázatok! Emberekkel van tele az élet. Fiatal fiúkkal, leányokkal van tele az élet, akik már szerencsétlenek, akik már elbuktak, és most azt akarják, hogy akikben még liliom van, azt is letiporják. Akikben még becsület van, azt is kigázolják. Akiben még emberség van, akiben még szeretet van, hit, azt is tönkretesznek.

Édesanyák, édesapák, vigyázatok gyermekeitek! Nézzétek meg, leányotok kivel szórakozik! Nézzétek meg, fiatalok kivel barátkozik! Nézz utána, hol csatangol éjszaka 12 órakor! Nézz utána! Ne akkor nézz utána, amikor már börtönben van megbilincselve. Ne akkor nézz utána, amikor már a hajadat téped: –Fiam, fiam, átkot, szégyent hoztál a családra! Oh, ne akkor nézzél, akkor már mindennek vége. Akkor már késő... Édesanyák, ne akkor nézzétek leányotok után, amikor már, ahogy Ady Endre mondja: –Most már a mindenén túl jár. Akkor nézd, amikor még 15 éves, amikor elindul a miniszoknyának az útján! Akkor nézz, akkor vigyázz rá, amikor még szíve tiszta, de már színész-képeket gyűjt, ahol meztelen lények, meztelen emberek vigyorognak rá. Ne akkor tépd a fejedet, mikor már minden összedőlt. Akkor vigyázz, amikor még vigyázni lehet... Mert tele van az élet rossz emberekkel, és fiúk s leányok, ne akkor boruljatok le zokogva Isten oltára elé, a gyóntatószékben –én vétkem, én vétkem, én nyomorult vétkem–, amikor már mindennek vége. Hanem akkor vigyázatok, amikor fületekbe súgja a sátán: –Ez még nem halálos bűn! –Ez még nem nagy bűn! Ekkor vigyázatok! Mert az ördög először rózsabilincset tesz a kezedre, az ördög először mosolyogva csókol meg, aztán rád nyomja a szégyen pecsétjét mindörökre.

Testvéreim! Csak röviden, a boldogságunknak harmadik nagy ellensége az elégedetlenség, a telhetetlenség. Nézem az életet. Megvan már a háza, megvan az autója, megvan már a perzsaszőnyege, mindig megvan már a 3 szobája és még mindig nem elég! Még mindig telhetetlen! Még mindig több kell neki! Még mindig a másik... A másikon jár az esze, és még mindig nincs nyugta, nincs megelégedve. Testvérem, jegyezd meg magadnak: a telhetetlen ember sohasem lesz boldog! A telhetetlen, mindig többet akaró, mindig harácsoló, mindig csak önmagát kereső ember sohasem lesz boldog! Nálunk a templomban a fiatalok énekelni szoktak egy éneket, amely nekem különlegesen tetszik: „Ne terheld a hátizsákod, hagyd a holmid, légy szabad, / Mezítláb is célba érhetsz, sose áruld önmagad.” Vagy a második szakasza: „Ne izgasson, hogyha másnak négy keréssel több jutott, / Talán épp a Jaguárban ülnek lelki koldusok”. Ne higgye senki azt, testvéreim, hogy aki kocsiban ül, boldogabb, mint én, aki csak biciklivel karikázok. Ne gondolja senki azt, hogy aki dúsan lakomázik, aki terített asztalhoz ül mindennap, boldogabb, mint aki csak fekete kenyeret eszik. Oh, ne higgye senki, hogy aki Jaguárban ül, az egyben benne ül a boldogságban. Oh, nem biztos. Mezítláb és földes kunyhóban is lehet boldogan élni. Mert testvéreim, a boldogsághoz nem kell fehér kenyér. A boldogsághoz nem kell 5 szobás lakás... Testvéreim, ne higgye senki azt, hogy a millió egyenlő a boldogsággal. Ne higgye senki, hogy a vagyon után a mennyország következik. Ne higgye senki, hogy az élet öröme boldoggá teszi az embereket.

Drága jó testvéreim! Így fejezem be szentbeszédemet. Nagyon kérlek benneteket: Vigyázatok!!! Mindannyian megkaptuk Istentől a boldogságot. Mindannyiunknak kezébe tette az Isten a földi élet és az örök élet boldogságának serlegét. De nagyon vigyázzunk, mert a sátán ki akarja tépni a kezünkéből! De nagyon vigyázzunk, mert vannak emberek, akik a mi boldogságunkra szomjaznak! Nagyon vigyázzunk, a telhetetlenség, az elégedetlenség kiveri kezünkéből az igazi boldogságot! Nagyon vigyázzunk, küzdjünk, harcoljunk, és a földi boldogság és az örök boldogság is a miénk.

*Az írás Merk Mihály atya egyik prédikációjának szerkesztett változata.

MM*

Bu

szj

egy

Nemrégiben, és ezt kissé szégyenkezve mondom, újra elővettem a Bibliát, talán, mert szükségét éreztem újra olvasgatni? Igen, már hiányzott. Kinyitottam ott, ahol meg volt jegyezve, és elcsodálkoztam, mert könyvjelző helyett egy buszjegy volt benne. A szemem rávetődött az azon az oldalon levő ígére, "jöjjetek hozzám, kik megfáradtatok...". Ja, ezért lenne a buszjegy, mert a fáradt ember nem gyalogol, hanem busszal utazik? Talán.

A gondolataim elkalandoztak, és már utaztam is. Az úton sok mindent láttam; szépet, csúnyát, jót, rosszat... Rengeteg megálló keresztlátott az utam. Sokszor úgy éreztem, bárcsak soha se kéne tovább menni, bárcsak mindig itt lehetnék. De a Sors nevű sofőr szólt: beszállás, indulunk tovább. Sok olyan állomás is volt, ahol nem akartam kiszállni, amitől rettegettem, de újra szóltak: erre az útra fizettél be, s ha ezt választottad, hát kifelé. Olyankor mindig imádkoztam, hogy ne tartson soká, hogy mielőbb induljunk. Nemhiába volt az ima. Tovább mentünk.

Hosszú utazás után kezdtem rájönni, hogy csak rajtam múlik, mit látok meg: a szépet vagy a csúnyát, mit követek: a jót vagy a rosszat, mit szeretek: a békét vagy a nyugtalanságot.

Egy szerpentin mentünk. Kinéztem az ablakon és megboroztam. Mellettünk mély, sötét szakadék, aminek az alját köd takarta. Nem tudhatod, mi van a sűrű köd mögött. Gyorsan átnéztem a másik oldalra, ahol magas sziklák látszóttak, amelyek csúcsai a napfénytől ragyogó arany színben úsztak. Gyönyörű. En ide szeretnék eljutni. De vajon ez a busz arra megy?

Visszatértem a gondolataimból és szemem újra a buszjegyen akadt meg. Kopott, átlukasztott buszjegy. Megnéztem jobban, s mikor rádöbentem az igazságra, szinte borsózdott a hátam. Ez a jegy csak menetre szól. Induláskor senkinek sem adtak retúrjegyet. Még nekem sem.

B. Tibor

△ jövő elégge hasonlít a jelenre. csak sokkal hosszabb.

(Usmerefflen)

Ősszel még nem tudtuk, hogy mi fog ránk várni. Befejeztük a középiskolát és tudtuk, hogy ha valamilyen célt akarunk elérni ebben a nehéz világban, akkor nem elég ennyi tudás. Ennél sokkal több kell. Ezért úgy döntöttünk, hogy egyetemre megyünk, és tovább tanulunk. Elkerültünk az otthonától, a családtól. Vállaltuk az önálló életet, azt, hogy már nem fog ránk senki főzni, mosni, senki nem végzi el helyettünk a munkát, és ha segítségre szorulunk, akkor azt mi kell megoldjuk saját magunk. Elkerültünk Temesvárra, 300 km-re Szatmártól.

Hárman lakunk együtt, mi lányok, Anita, Orsi és én. Nem mondom, hogy könnyű, mert nem az. Főleg az elején volt nagyon nehéz. Túl kellett esni az első veszekedéseken, meg kellett szokni egymás viselkedését, főztjét. Úgy érzem, hogy mostanra már egy erős csapat vagyunk, hisz túléltek életünk első, de nem utolsó szesszióját! Milyen volt? –kérdezi mindenki. –Nehéz! Nagyon nehéz! Nem gondoltuk volna, hogy valaha vége is lesz ennek az időszaknak.

Karácsony után, amikor visszamentünk, minden nap több felmérő is volt. Ez még nem volt vizsga, de mindenképp beleszámított a végleges jegybe. Két stresszel teli hét! Aztán már jött is a vizsgaidőszak. Azt gondoltuk, hogy sokkal több időnk lesz tanulni szesszióban, de nem így volt. Állandóan időhiányban szenvedtünk. Most biztos azt gondoljátok, hogy persze időhiány... hisz más dolga nincs, csak tanuljon! De a tanulás mellett még vásárolni, főzni, mosni is kellett. Templomba rendszeresen járunk, csak van egy probléma, hogy nagyon messze van és az út oda-vissza egy óra. „Ilyenkor milyen jó lenne itthon!” –sóhajtozunk. Hisz itt csak 5 percmbe telik az út a templomba.

Aztán jöttek a vizsgák, a sikerek és a kudarcok. Egymást biztattuk, imádkoztunk, hogy úgy legyen, ahogy annak lennie kell. Ha egyikünknek nem ment a tanulás, akkor már ott is voltunk egymásnak, hogy segítsünk. Együtt próbáltuk a nehéz, latin növényneveket megjegyezni

(jókat is neveltünk rajtuk), vagy egy meghatározást megtanulni. Éjjel sokáig tanultunk és minden reggel 8-kor csörgött az ébresztő. Igen, csak csörgött, mert nem bírtunk kiszállni az ágyból és még ráhúztunk egy órát. Aztán megint tovább folytattuk a tanulást.

Eljött a vizsga ideje! Reggel már korán ébren voltunk. Próbáltunk egy kicsit csendesebben készülődni vagy még ismételni egy keveset, hogy aki nem vizsgázik, az tudjon aludni. Majd jöttek a megszokott sóhajok: „Nem tudok semmit! Nagyon félek!” Amíg az egyik vizsgázott, addig a másik imádkozott érte. Jó volt úgy menni vizsgázni, hogy közben valaki, valakik imádkoznak értem. De ugyanakkor félelem töltött el, mert mi van akkor, ha nem sikerül? Mit mondok majd otthon? És ők mit mondanak nekem? Csalódnak bennem! Hiába imádkoztak értem!

Egymásnak mindig részletesen beszámoltunk a vizsgákról. Elmöndtük, hogy mennyire tudtunk vagy éppen mennyire nem tudtunk. Sírtunk, vigasztaltuk és bátorítottuk egymást. Főleg, amikor az volt a sláger, hogy „haza akarok menni, már nem bírom tovább, elegendem van”. El nem lehet mondani, sőt még leírni sem lehet, hogy mennyire tud fájni az, ha tanulsz egy csomót hiába, mert nem sikerült a vizsgád.

Rájöttünk, hogy szükségünk van egymásra! Nem élhetünk elszigetelődve egymástól. Szükségünk van bátorításra, jó szóra, szeretetre! Itthonról, a családjainktól sok bátorítást kaptunk! Jó volt érezni, hogy gondolatainkban együtt vannak velünk, imádkoznak értünk, és reggelente miattunk mennek misére. Fontos, hogy legyenek barátaink is, akikre mindig számíthatunk. De a legfontosabb az, hogy legyen egy hely, ahova mindig visszajöhetünk, ahol megpihenhetünk, letehetjük a gondjainkat, ahol imádkoznak értünk, ahol együtt örülnek vagy sírnak velünk, ahol nem számít, hogy mit produkáltál, csak az, hogy Te itt vagy!

DIA

Akiken átragyog az Isten

SZENT PATRIK PÜSPÖK

A gall nyelven beszélő, kelta lakosságú Ír-szigeten, melyet nem hódítottak meg a rómaiak, és elkerült a népvándorlás is, a nép az 5. századig pogány maradt. Britanniából és Galliából érkeztek az első hittérítők. 431-ben I. Coelestinus pápa Palladius római diakónust küldte a keresztény szórvány-közösségek megerősítésére. Azonban, mint az ír közmondás mondja: „Az íreket Isten nem Palladiusnak, hanem Patriciusnak adta”.

Patrik valószínűleg a mai Skóciában, keresztény szülők gyermekeként látta meg a napvilágot 385 körül. Fiatalsága néhány évét rabságban töltötte Írországra, ahová a tengeri rablók hurcolták. Több, sanyarú munkában töltött esztendő után sikerült Galliába menekülnie, ahol szerzetes lett. Gallia leghíresebb kolostoraiban nemcsak a szent tudományokat sajátította el, de a hittérítői lelkületet és buzgóságot is. 432-ben Coelestinus pápa missziós püspökké szentelte és Írországra küldte. Itt 432–465 között oly eredményesen hirdette az evangéliumot, hogy tanítványai segítségével a nép nagyobbik részét megtérítette, majd az Egyház szervezéséhez fogott. Zsinatokat rendezett, püspökségeket és kolostorokat alapított, melyekben a tudomány és az életszentség oly virágzásnak indult, hogy Írhont később a „szentek és a tudósok szigetének” nevezték.

Az ír egyházi életet többek között a Szentírás tekintélyének nagybecsülése, és bizonyos szentírási elveknek a gyakorlati életbe való átültetése jellemzi. „Kész vagyok, ha méltónak talál rá, az életemet is minden habozás nélkül és a legnagyobb készséggel odaadni az Ő nevéért, és erre akarom szentelni életemet egészen a halálomig, ha megengedi számomra az Úr. Sokkal tartozom ugyanis Istennek, aki ilyen nagy kegyelmet adott nekem, hogy általam oly sok nép születik újjá az Istenben, és fel is növekedik azután benne.” (Szent Patrik vallomásából).

Egy alkalommal Patrik egy király előtt állt és Jézus szenvedéseiről beszélt neki. Közben a szent véletlenül a király lábára tette botját és úgy ránehezedett, hogy a bot hegye átjárta a király lábfejét. Mivel a törzsfő azt vélte, hogy szándékosan sebzi meg a misszionárius, mert csak akkor veheti föl a keresztény hitet, ha fájdalmakat szenved el Krisztusért, ezért csendben maradt türelmesen. Amikor Patrik észrevette, hogy mit tett, nagyon megijedt, és imádsága által tüstént meggyógyította a királyt.

Vass Loránd

Erőben kelek fel,
a legszentebb Háromság hívásában
a Háromság vallásában,
a mindenséget teremtő Egység megvallásában.
Erőben kelek fel,
Krisztus születésének és keresztelésének,
megfeszítésének és sírbatételének,
feltámadásának és mennybemenetelének,
másodsori eljövételének erejében kelek föl.
Erőben kelek fel,
körülvesznek az ég és föld erői,
a Nap és Hold fényei,
a tűz és villám ragyogása,
átjár a vihar zúgása és a tenger morajlása.
Erőben kelek fel,
lábam alatt a Föld szilárdsága,
megerősít a sziklák keménysége.
Erőben kelek fel ma reggel,
és magamat egészen Isten erős vezetésének engedem át,
Isten örökdő szemére, Isten figyelmes fülére,
Isten oltalmazó kezére, Isten közbenjáró igéjére,
Isten kinyújtott fegyverére, Isten örökdő pajzsára,
Isten szabadító seregére bízom.
Ő oltalmazzon engem, hogy el ne nyeljen a Sátán.

Ő oltalmazzon engem a bűn kísértésétől, a test kívánságától,
mindentől ami árt, közel vagy távol,
Ha egyedül vagyok és ha másokkal.
Ő oltalmazzon engem ma, az irgalmatlan és kegyetlen
testemet-lelkemet fenyegető erőszaktól,
Ő oltalmazzon ma a hamis prófétáktól,
az istentelenekektől és a közönségesektől.
Krisztus velem - Krisztus előttem - Krisztus bennem.
Krisztus alattam - Krisztus jobbomon - Krisztus balomon.
Ő az erő, Ő a békesség.
Krisztus legyen, ahol fekszem,
Krisztus legyen ahol állok
Krisztus legyen ahol ülök,
Krisztus a magasságban - Krisztus a mélységekben - Krisztus
a tágasságban.
Ő szóljon hozzám mások ajkával,
Ő tekintsen rám mások szemével,
Ő hallgasson engem mások fülével.
Krisztus, én Uram! - Krisztus, én Megváltóm!
Erőben kelek fel,
a legszentebb Háromság hívásában,
a Háromság vallásában,
a mindenséget teremtő Egység megvallásában.

(Szent Patrik reggeli imája)

Mindenki számára természetes a minden évben megrendezésre kerülő Jézus Szíve búcsún az a szolgálat, melyet a "Szt. József-a munkás" Római Katolikus Férfiszövetség vállal magára minden évben. De kik is ők? A Férfiszövetség 2001-ben (azelőtt is voltak próbálkozások) kezdte munkásságát városunkban, és 2002-ben kérték felvételüket a Világszövetségbe, ahová 2003-ban felvételt is nyert. Ezen kívül külföldi szervezetekkel is tartják a kapcsolatot.

A Férfiszövetség tagjai minden hónap első keddjén találkoznak. Ezek az összejövetelek azért vannak, hogy a tagok találkozhassanak és a találkozások alkalmával megpróbáljanak közös megoldásokat találni különböző problémáikra. Céljuk: példát mutatni férfitársaiknak és a fiatalabb generációknak. Nekik is van példaképük: Szt. József, a munkás, a családját védő férfi, aki mindenki számára példakép lehet.

A "Szt. József -a munkás" Római Katolikus Férfiszövetség tagjai

idén is részt vesznek a feltámadási menetben, mely zárandoklat Magyarországról indul Húsvétkor és Csiksomlyón ér véget Pünkösdkor. A feltámadási menet útvonala 40 km-es szakaszokra van felosztva, melyeknek egy részét gyalog teszik meg a férfiak

"Láthatatlan" jótevők

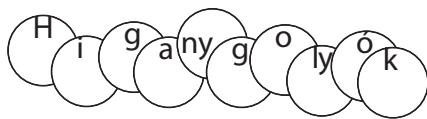
és aminek célja minél több ember bevonása. Emellett a szatmárnémeti férfiszövetség tagjai készülődnek az áprilisban megrendezendő háromnapos Erdélyi Férfiszövetségek Találkozójára, mely idén Szatmárnémetiben lesz. A Szt. József Férfiszövetség szívesen látja tagjai közt az új arcokat és minden új ötletet meghallgat.

Tagjai szeretnék felhívni a figyelmet azokra az emberekre, akik példaképük lehetnek tetteikkel (ami számukra nem is tűnik fel, de környezetüknek igen), és megmutatni

a belső értékeket és azt, hogy oda kell figyelni egymásra. Emellett tervbe van véve egy díj alapítása, melyet már idén szeretnének átadni azon érettségi előtt álló fiatalnak, aki példa lehet társai előtt (és akit társai és tanárai választanak majd ki). Ezt a díjat a tanév zárásakor szeretnék majd átadni a Hám János Római Katolikus Teológiai Iskolaközpontban.

Csuka Tímea

"Felhívás! A Férfiszövetség szeretné felhívni a figyelmet a köztünk élő példaképek lelkeire (mint amilyen Szt. József is számukra), ezért ha valaki környezetében ismer olyan embert (vagy esetleg ő maga olyan), aki a hétköznapiak ellenére is tud jót cselekedni (mint egy pohár víz a szomjazónak), az jelezze a Férfiszövetségnek, vagy Koczinger Tibornál a 0722354067-es telefonszámon vagy a csukatimea@rdslink.ro e-mail-címen 'Csöppnyi emberség' jelszó alatt."

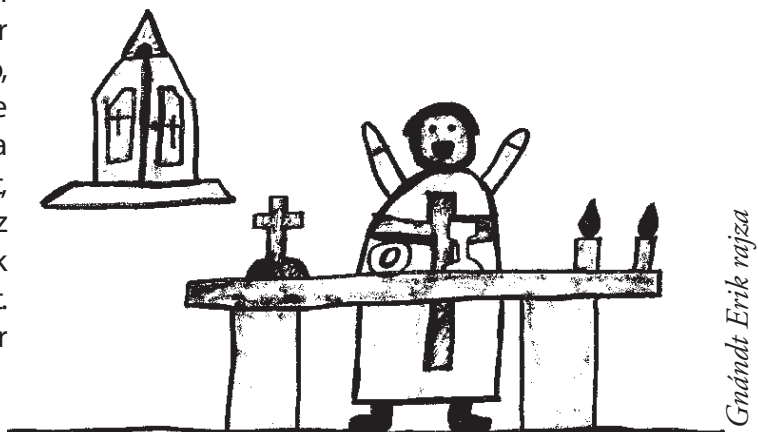
Egyeteméveimalattegyszereglaborfoglalkozásoneltöröttgyhőmérő.Ahiganycsöppek, mintmegannyijedtbáránykafutottakszétasztalok,székekalá.Atársaságnégyszékre ereszkedve,papírlapokkalfőlszerelkezvepróbáltaösszeterelniasokkicsiizgágát.Nehezen ment.Bárvalamennyisikerültösszegyűjteni,azahiganymámementudothőfokotmutatni,semhideget,semmeleget.Hiányzottazakicsi üveghenger, ami összetartja a kicsi higanygolyócskákat.

Szétfutottetek,szétforgácsolódóemberierőfeszítésekmentudjákA léleklángjánakmelegétsugározni.Kellodaazimamegtartó gömbje, az alázat törékeny üveghengere.

*

ZsigmondEmese,aNapsugárésSzivárványcíműgyermeklapokfőszerkesztőjeSzatmáronjárt.Katolikusoktatási intézményünk,HámJánosiskolaközpontáltalkisiskolásoknakszervezettVidámVersekVersmondóVersenyésúri-elnökiminőségében meleghangvétélú,szellemesésnagyontanulságosértékelőbeszédetmondott.(Jóbizonnyítékerre,hogyazelőttemülőkétsérdülőlány összesűgött;Milyenjóbeszél!Szülők,tanárok,plébánosoktudják,hogymilyennehéza maise rdülőksodálatátésrokonszenvétkívívni.) Többekköztelmondotta,hogyegymásikszavalóversenyen,aholközépisikolásokversengtek,sokszomorkás,pesszimizistahangvétélűvers hangzottlettpedigragyogószeműkicsikbátranzenegőhangon vidámkodtakés mosolyogvaróttákletiszteletüketamagyar nyelvvelőtt.Nyelvébenélanemzet,amagyarulbeszélő,olvasó, szavaló,nótázó,avagyszenténekeketéneklő,közösségekbe tömörülőtagjaiáttal.MindenfőlslegesbúszkeségésféltéglanélkülaversenyCzierAndreamagyartanámötletébőlszületett, többekköztBodnárÁgyszűrizettésMaskulikDávidvoltagegyikelsőhelyezett.VasámaponkéntösszejárunkaSzentlélek templomba,szentmiséreIstenáldjonmegminket,magyarokat.

Mares Sándor

Miért tart Szent Patrik lóherét a kezében? (A választ a plébániára várjuk!!! Lesz nyeremény!!!)